

Arrest

nr. 185 133 van 5 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 10 februari 2017, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat S. DEBLAERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 november 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 september 2016.

1.3. Op 12 september 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 september 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Sulaymanyia in Noord-Irak. U bent opgegroeid in de wijk Ibrahim Pasha. In 2001 bent u samen met uw familie verhuisd naar de wijk Sarwari. Uzelf bent tot het vierde middelbaar naar school gegaan. Hierna bent u beginnen werken omdat u voor de familie diende te zorgen nadat uw vader te ziek was geworden om nog verder te werken. U bent eerst beginnen werken als verkoper in een klerenwinkel. Vanaf 2011 zou u dan uw eigen klerewinkel zijn beginnen uitbaten.

Vanaf 2012 bent u beginnen werken als werknemer voor de nationale luchthaven van Sulaymanyiah. Uw vader die vroeger gewerkt had als peshmerga en hierdoor over heel wat belangrijke (politieke) connecties beschikte, zou voor u hebben bemiddeld om deze job te kunnen bekomen. Na één jaar zou u een opleiding hebben gevolgd waarna u werd overgeplaatst naar de VIP (very important persons) afdeling van de luchthaven. U diende de reisdocumenten (paspoorten en vliegtickets) van de VIP's te controleren, u diende de 'boarding pass' af te leveren en vervolgens de VIP's te begeleiden naar het vliegtuig.

In de nacht van 12 op 13 november 2015 zou een groep gemaskerde bewakers in het VIP-gebouw zijn binnengekomen, terwijl ze een jongeman van 18 jaar begeleidden die op het punt stond naar Turkije af te reizen. De bewakers zouden u hebben gevraagd de nodige formaliteiten in orde te brengen. Wanneer u hen evenwel vroeg wie zij precies begeleidden, zouden zij u hebben afgesnauwd en gezegd hebben dat u dit niet mocht weten. U kreeg wel het paspoort te zien. U zou gezien hebben dat het om een zekere M.(...) A.(...) ging, een jongeman van ongeveer 18 jaar. U zou de begeleiders vervolgens hebben gevraagd of u de jongen te zien kreeg, aangezien hij zich op dat moment nog in een geblindeerde wagen bevond net buiten het VIP-gebouw. U beloofde de bewakers alles snel te zullen regelen zodat A.(...) M.(...) naar Turkije kon afreizen. Nadat men u hiertoe de toestemming had gegeven, zou u hebben vastgesteld dat de jongeman in de auto dezelfde persoon was als die van op het paspoort. Omdat u het gedrag van de bewakers als verdacht beschouwde, nam u telefonisch contact op met uw overste. U zou hem alles hebben uitgelegd en gezegd hebben dat u vermoedde dat de jongeman iemand was die door Daesh was uitgestuurd om in Turkije of Europa een zelfmoordaanslag te plegen. Uw directeur zou u hebben aangeraden geen 'boarding pass' af te leveren. Na dit telefoontje zou u de begeleiders van de jongeman duidelijk hebben gemaakt dat deze laatste geen toestemming zou krijgen om op het vliegtuig te gaan. Hierop zou één van de bewakers u hebben vastgegrepen en u hebben bedreigd. Hij zou u hebben gezegd dat dat u nog met hen te maken zou krijgen. De volgende dag rond 07.00 uur 's morgens zou u terug naar huis zijn gegaan. In de loop van de voormiddag zou u zijn opgebeld door een collega van u. Hij zou u hebben gezegd dat er twee geblindeerde wagens naar het VIP-gebouw waren gekomen. Enkele van de inzittenden zouden naar u hebben geïnformeerd. Uw collega zou u gevraagd hebben wat er aan de hand was, maar u zou hem gezegd hebben dat er niets bijzonders was gebeurd.

Omstreeks de middag van diezelfde dag zou jullie huis onder vuur zijn genomen. Uzelf en uw familie bevonden zich op het ogenblik van de beschieting in het huis. Niemand durfde zich te bewegen.

Na deze beschieting zou u besloten hebben het land te verlaten. U zou diezelfde dag nog illegaal naar Turkije gereisd zijn, waar u op 14 november 2015 aankwam. Op 20 november 2015 zou u vanuit Turkije naar België gereisd zijn, waar u op 23 november 2015 aankwam. Op 24 november 2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart en uw bewijs van nationaliteit. Verder legde u nog een kopie voor van uw paspoort, van uw werkbadge en van foto's van uzelf in de luchthaven in aanwezigheid van enkele vooraanstaande politici. Tenslotte legde u nog een usb stick waarop beelden te zien van een huis nadat het beschoten is geweest.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, dit omwille van onderstaande redenen.

Allereerst mag er worden opgemerkt dat uw asielrelaas reeds bij aanvang een ongeloofwaardig karakter bezit. Immers, indien de door u genoemde A.(...) M.(...) daadwerkelijk, door wie dan ook en of hij nu bekend stond om terroristische activiteiten of niet, werd uitgestuurd om een terroristische aanslag te plegen, weze het in Turkije of Europa, is het hoogst onlogisch dat zijn opdrachtgever of hijzelf ervoor zou kiezen om via internationaal luchtverkeer naar Turkije te reizen. Er mag immers worden verwacht dat hem bij aankomst in Turkije, zeker gezien de huidige situatie in de regio en het feit dat hij vanuit de Koerdische regio naar Turkije reisde, een grondige veiligheidscontrole wachtte waardoor de kans zeer hoog is dat hij onmiddellijk betrapt zou worden.

Het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas wordt vervolgens bevestigd door onderstaande vaststellingen.

U legde een aantal incoherente verklaringen af over uw precieze functie in de luchthaven van Sulaymaniya. Daarnaast legde u ook een aantal weinig overtuigende verklaringen af over wat u precies is overkomen op 12 en 13 november 2015. Bovendien kan u geen enkele van uw verklaringen op een overtuigende wijze staven aan de hand van stukken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u over uw precieze functie op de luchthaven van Sulaymaniya zeer uiteenlopende verklaringen aflegde.

U verklaarde aanvankelijk dat uw taken de volgende waren: 'als er een VIP komt, dien ik zijn paspoort en zijn ticket te controleren en regel ik zijn 'boarding pass', ik check zijn 'valies' en vraag waar hij naar toe gaat en dan met de auto begeleid ik de VIP's naar het vliegtuig' (zie gehoorverslag CGVS, vraag 87). Uit dit antwoord kan duidelijk afgeleid worden dat u wel degelijk beschikte over de bevoegdheid om te controleren, meerbepaald om de reisdocumenten (paspoort en tickets), de bagage en het reisdoel te controleren. Later tijdens het gehoor liet u evenwel optekenen dat iedere persoon die in het VIP-gebouw binnentrad, niet meer diende gecontroleerd te worden. De werknemers in het VIP-gebouw dienden enkel de VIP's te verwelkomen en hen te begeleiden naar het vliegtuig. U voegde er nog aan toe dat jullie geen schrik dienden te hebben voor de mensen die in het VIP-gebouw binnentreden en dat jullie taak er eerder uit bestond hen te beschermen en comfort te verschaffen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 129-130). U gaf hiermee impliciet aan dat de mensen die in het VIP-gebouw binnentreden alle verschillende controleposten al waren gepasseerd en dat zij dus niet meer dienden te worden gecontroleerd. U werd op uw incoherente verklaringen gewezen. Bovendien werd u gevraagd waarom u dan niet gewoon de formaliteiten (in casu: het afleveren van een 'boarding pass') regelde als u effectief niet beschikte over enige controlebevoegdheid. U antwoordde nu dat u niet de bevoegdheid had om de VIP's bijvoorbeeld te fouilleren, maar u had wel de bevoegdheid om het paspoort te controleren, en het reisdoel na te gaan. Uw antwoorden blijven bijzonder incoherent. Bovendien blijft de vraag dan evengoed waarom u de persoon in kwestie niet heeft doorgelaten. Immers volgens uw laatste verklaringen moest u wel degelijk nagaan of de persoon dezelfde is als de persoon op de foto van het paspoort. Maar u had eerder laten optekenen dat u de jongeman in kwestie wel degelijk te zien heeft gekregen en had kunnen vaststellen dat hij dezelfde persoon was als op het paspoort. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde nu plots en bovendien voor het eerst tijdens het gehoor van 2 september 2016 dat de man in kwestie een door de politie geseinde persoon was omwille van mogelijke betrokkenheid bij terroristische activiteiten. U voegde eraan toe dat de persoon ook vaak in de media werd opgevoerd. U werd gevraagd waarom u dit laatste niet eerder heeft verklaard aangezien dit toch cruciale informatie betreft. U antwoord kan allermindst overtuigen. U verklaarde immers dat u alles beetje bij beetje wilde vertellen. Waarom u hier niet naar verwezen heeft toen u voor de pauze vrij uw verhaal mocht toelichten, is onbegrijpelijk. Waarom u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken evenzeer heeft nagelaten hiernaar te verwijzen, is evenzeer onbegrijpelijk (zie gehoorverslag CGVS, vragen 129-138). Het doet in grote mate afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Vervolgens is het erg bevreemdend dat u niet precies wist door wie de jongeman in kwestie begeleid werd. Het waren gemaskerde mannen, maar wanneer u hen vroeg van welke instantie ze waren, weigerden zij dit u te zeggen. U werd erop gewezen dat het hoogst ongebruikelijk is dat gemaskerde mannen in een luchthavengebouw rondlopen zeker wanneer zij zich weigeren te legitimeren. U

antwoordde dat in de luchthaven er een speciale eenheid is van gemaskerde bewakingsagenten die het recht hebben om vrij rond te lopen in het luchthavengebouw. Ook al is dit zo, dan is het toch logisch dat zij zich ten allen tijde en op vraag van mensen aan controleposten dienen te legitimeren. U antwoordde hierop dat zij al eerder zijn gecontroleerd geweest aan controlepunten die zich boven het VIP-gebouw bevinden. U werd hierop gevraagd of u dan (telefonisch) contact heeft opgenomen met mensen van deze controlepunten om tenminste te weten te komen wie de gemaskerde en gewapende mannen precies waren en van welke instantie ze waren. U antwoordde hierop dat u dit niet kon doen omdat u hier niets mee te maken had. U diende zich enkel te bekommeren om de VIP's en niet om hun veiligheidsagenten. Dit antwoord is weinig overtuigend. U wordt geconfronteerd met gemaskerde en gewapende mannen die zich weigeren te legitimeren op uw vraag, waardoor u niet weet of ze van de luchthavenmacht zijn dan wel van een andere instantie, die bovendien ook weigeren informatie te geven over de jongeman die zij begeleiden en toch vindt u het onzinnig om contact op te nemen met de controlepunten boven het VIP-gebouw, hoewel zij deze mensen, althans volgens uw verklaringen hebben gecontroleerd en hebben laten passeren. Als u hun informatie zou hebben ingewonnen door met hen contact op te nemen, zou u wellicht te weten zijn gekomen van welke concrete instantie de bewakingsagenten waren en dit zou u meer informatie hebben verschaft over de jongeman over wie u in zijn hoedanigheid van VIP controlebevoegdheid had (zie gehoorverslag CGVS, vragen 119-127). Dat u heeft nagelaten dit te doen, is onbegrijpelijk.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u zich klaarblijkelijk geen enkele moeite heeft getroost om na te gaan of er een formeel gerechtelijk onderzoek werd ingesteld naar het incident dat u is overkomen. U zou weliswaar contact hebben gehad met één van uw collega's maar deze laatste zou u enkel hebben afgeraden om nog terug te komen naar uw werk. U insinueerde dat er wellicht geen enkel formeel onderzoek naar deze zaak werd ingesteld omdat u ervan uitging dat de jongeman door de overheid was uitgestuurd naar Turkije (zie gehoorverslag CGVS, vragen 144-146). Dit is op zijn zachtst gezegd opmerkelijk te noemen, temeer daar u eerder tijdens het gehoor nog liet optekenen dat de jongeman in kwestie werd gezocht door de politie omwille van zijn vermeende betrokkenheid bij terroristische activiteiten.

In ditzelfde verband is het opmerkelijk te noemen dat u geen contact heeft opgenomen met uw directeur om meer informatie in te winnen over het incident dat u was overkomen. U verklaarde dat uw baas niets kon doen voor u en dat hij wellicht ook schrik had. Bovendien had u schrik dat het telefoongesprek zou afgeluisterd worden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 148-150). Nochtans had u de dag ervoor nog telefonisch contact met uw directeur om zijn raad te vragen in verband met het al dan niet toekennen van een 'boarding pass'. Dit wijst erop dat u toch een zeker vertrouwen had ten aanzien van deze man. Het is dan ook opmerkelijk dat u er niet aan dacht om hem opnieuw te contacteren, al dan niet telefonisch om opnieuw zijn raad te vragen.

Op de vraag of u of iemand van uw familie aangifte heeft gedaan van de beschieting op jullie huis op 13 november 2015, antwoordde u negatief. U lichtte toe dat jullie dit niet durfden te doen. Volgens uzelf zijn de Noord-Irakese autoriteiten niet te vertrouwen. U insinueerde dat ze zelf verantwoordelijk zijn voor de beschieting (zie gehoorverslag CGVS, vraag 147). Het is evenwel opmerkelijk dat zelfs uw vader klaarblijkelijk geen stappen heeft ondernomen om één en ander aan te kaarten bij de autoriteiten, temeer daar u eerder nog had laten optekenen dat hij over een netwerk van belangrijke politieke connecties beschikte als gevolg van zijn jarenlange carrière bij de Koerdische peshmerga's (zie gehoorverslag CGVS, vragen 77 en 78). Bovendien dient nog opgemerkt dat deze beschieting plaats heeft gevonden omstreeks de middag (zie gehoorverslag CGVS, vraag 102), met andere woorden op klaarlichte dag. Aldus kan men ervan uitgaan dat er verschillende getuigen moeten geweest zijn van dit incident. Dat hiervan geen proces-verbaal zou zijn opgemaakt, is dan ook erg ongeloofwaardig te noemen.

Omwille van het geheel aan bovenstaande redenen wordt er geen geloof gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze documenten zijn louter een aanwijzing voor uw persoonsgegevens en uw claim dat u in de luchthaven van Sulaymaniyah werkzaam was. Ze doen echter geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. In verband met de beelden op usb stick, dient te worden opgemerkt dat hier beelden te zien zijn van een beschadigd huis. U kan evenwel niet bewijzen dat het huis dat op de beelden te zien is, uw ouderlijk huis is (zie gehoorverslag CGVS, vragen 5-12). Bovendien kan u met

deze beelden evenmin uitsluitel geven over de omstandigheden waaronder de schade zich heeft voorgedaan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij bepaalde Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sulaymaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulaymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2015-2016 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben evenwel slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in KAR-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vond de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KAR-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Deze zeldzame terreurdaden, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gericht luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), poneert verzoeker dat in zijn hoofdte wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in geval van terugkeer naar Irak, waarna hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker formuleert zijn verweer als volgt:

"1. Verzoeker kan alleen maar vertellen wat hem overkomen is; verzoeker stelt dat hetgeen hij heeft verteld effectief zo gebeurd is.

Verzoeker stelt dat er zich eerder reeds gelijkaardige incidenten, waarbij werknemers van de luchthaven tijdens de paspoortcontrole werden bedreigd, hebben voorgedaan.

Verzoeker voegt hierbij ter staving enkele krantenartikels (stuk 2).

Hij doet het nodige om de vereiste eensluidende vertalingen te bezorgen aan de Raad.

2. Verzoeker bevestigt dat hij de bevoegdheid had om te controleren maar niet om te fouilleren.

In de bestreden beslissing is er duidelijk verwarring ontstaan tussen "controleren" en "fouilleren". De VIP's werden gefouilleerd vooraleer zij het gebouw betraden maar hun reisdocumenten werden door verzoeker gecontroleerd.

Waar verzoeker stelde dat "iedere persoon die het VIP-gebouw binnentrad niet meer diende gecontroleerd te worden", wordt hiermee bedoeld dat de persoon niet meer gefouilleerd diende te worden.

Tijdens het verhoor voor het CGVS vermeldde hij dat hij geen bevoegdheid had om te controleren wat hij op zak heeft, dat bestaat niet in het VIP gebouw (zie nr. 134 gehoorverslag CGVS). Hij zei dat hij documenten diende te controleren, paspoorten enz. (nr. 133 gehoorverslag CGVS).

Verzoekers verklaringen zijn geenszins tegenstrijdig zoals het CGVS beweert.

De latere verklaringen van verzoeker (onder nr. 133-134) zijn een verduidelijking en aanvulling t.o.v. wat hij reeds eerder had verklaard m.b.t. de begeleiding van de VIP's en het verschaffen van comfort (zie nr. 128).

Bij aanvang van het verhoor had verzoeker reeds duidelijk vermeld: "...dan controleer ik mijn pp en ticket en regel ik mijn boarding pass..." (zie nr. 87).

Verzoeker had duidelijk vermeld dat de VIP's boven werden gecheckt en gecontroleerd aan het controlepunt, waar er machines staan om te controleren of ze wapens bij hebben.

Verzoekers verklaringen zijn aldus niet tegenstrijdig; ze vullen mekaar aan.

Pas wanneer verzoeker geconfronteerd werd met de vraag waarom precies hij de man in kwestie (M.(...)) niet heeft doorgelaten, heeft hij vermeld dat het een geseinde persoon betrof.

Het feit dat hij dit niet eerder tijdens het verhoor voor DVZ, dat uiterst beknopt is, had vermeld doet geen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

3. Verzoeker had vermeld dat de luchthaven zelf een macht heeft die "Suad" heet, bestaande uit gemaskerde mannen (zie gehoorverslag nr. 119).

De gemaskerde mannen bij M.(...) waren ofwel mannen van "Suad" ofwel security van een bekend persoon (nr. 126).

Deze mannen waren de controlepost boven reeds gepasseerd zodat verzoeker geen nadere inlichtingen heeft ingewonnen omtrent hun identiteit of legitimatie (zie ook gehoorverslag CGVS).

4. Verzoeker verklaarde dat er geen formeel onderzoek werd opgestart omdat de persoon (M.(...)) door de overheid, die samenwerkt met de politieke partijen, werd gebracht.

Uit schrik heeft verzoeker geen contact opgenomen met de Directeur

5. Verzoeker en zijn familie hebben niet gedurfd om klacht in te dienen (zie ook nr. 147 gehoorverslag CGVS). Hij vreesde door een klacht zelf in ernstige problemen te komen. Immers, naar aanleiding van een vroeger incident werd de security van Talabani vermoord door de overheid (zie ook nr. 147 gehoorverslag CGVS).

Verzoeker en zijn familie wilden geen enkel risico lopen.

Gelet op het voorgaande vindt de bestreden beslissing onvoldoende draagkracht in haar motieven en is deze derhalve niet afdoende gemotiveerd.

Gelet op het voorgaande is verzoekers gegronde vrees ingeval van terugkeer naar Irak in de zin van art. 48/3 van de Wet van 15.12.1980 en de vluchtelingenconventie afdoende bewezen."

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat het COI-rapport van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewag maakt van aanslagen en een vrijdelde aanslag in Sulaymanyah, die het onveiligheidsgevoel bij de burgers enorm hebben versterkt. Hij meent dan ook dat hem, gelet op de conflictsituatie, in geval van terugkeer naar Irak foltering of een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te wachten staat.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden twee krantenartikelen gevoegd.

Op 8 februari 2017 laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een vrije vertaling in het Nederlands van de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde krantenartikelen en loonfiches voor de maanden november en december 2016 van verzoekers job in België als seizoenarbeider. Deze aanvullende nota met bijhorende stukken wordt nogmaals neergelegd ter terechtzitting.

2.3.2. Op 1 februari 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 4 november 2016 en "UNHCR Position on Returns tot Iraq" van 14 november 2016.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) indien de door hem genoemde A.M. daadwerkelijk, door wie dan ook en of hij bekend stond om terroristische activiteiten of niet, werd uitgestuurd om een terroristische aanslag te plegen, het hoogst onlogisch is dat zijn opdrachtgever of hijzelf ervoor zou kiezen om via internationaal luchtverkeer naar Turkije te rijden daar mag verwacht worden dat hem bij aankomst in Turkije, zeker gezien de huidige situatie in de regio en het feit dat hij vanuit de Koerdische regio naar Turkije reisde, een grondige veiligheidscontrole wachtte waardoor de kans zeer hoog is dat hij onmiddellijk betrappt zou worden, (ii) hij incoherente verklaringen aflegt over zijn precieze functie in de luchthaven van Sualymaniya, (iii) hij weinig overtuigende verklaringen aflegt over wat hem precies is overkomen op 12 en 13 november 2015, het in het bijzonder erg bevreemdend is dat hij niet precies wist door wie de jongeman in kwestie begeleid werd en het onbegrijpelijk is dat hij over deze gemaskerde en gewapende mannen geen informatie zou hebben ingewonnen bij de controlepunten die zich boven het VIP-gebouw bevinden, het voorts opmerkelijk is dat hij zich klaarblijkelijk geen enkele moeite heeft getroost om na te gaan of er een formeel gerechtelijk onderzoek werd ingesteld naar het incident dat hem is overkomen en zijn insinuaties in dit verband dat er wellicht geen enkel formeel onderzoek naar deze zaak werd ingesteld omdat hij

ervan uitging dat de jongeman door de overheid was uitgestuurd naar Turkije op zijn zachts gezegd opmerkelijk te noemen is, temeer hij eerder nog liet optekenen dat de jongeman in kwestie werd gezocht door de politie omwille van zijn vermeende betrokkenheid bij terroristische activiteiten, en het daarnaast opmerkelijk is dat zijn familie geen aangifte heeft gedaan van de beschieting van hun huis op 13 november 2015 en dat zelfs zijn vader geen stappen heeft ondernomen om één en ander aan te kaarten bij de autoriteiten, temeer verzoeker eerder nog had laten optekenen dat zijn vader over een netwerk van belangrijke politieke connecties beschikte als gevolg van zijn jarenlange carrière bij de Koerdische peshmerga's, en daarenboven dient te worden opgemerkt dat de beschieting heeft plaatsgevonden omstreeks de middag zodat men ervan kan uitgaan dat er verschillende getuigen moeten geweest zijn van dit incident en het dan ook erg ongeloofwaardig te noemen is dat hiervan geen proces-verbaal zou zijn opgemaakt, (iv) hij geen van zijn verklaringen op overtuigende wijze kan staven aan de hand van stukken en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Noord-Irak blijkt dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 september 2016 (CG nr. 1534125), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van een incident dat zich in de nacht van 12 op 13 november 2015 zou hebben voorgedaan op de luchthaven van Sulaymayyah en waarbij verzoeker zou geweigerd hebben om een jongeman, begeleid door onbekende gemaskerde en gewapende mannen, naar Turkije te laten afreizen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.5.1. Immers, in zoverre verzoeker zijn geloofwaardigheid tracht te herstellen door te verwijzen naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde krachtenartikelen, waaruit volgens verzoeker blijkt dat er

zich eerder reeds gelijkaardige incidenten hebben voorgedaan waarbij werknemers van de luchthaven tijdens de paspoortcontrole werden bedreigd, kan de Raad slechts vaststellen dat de krantenartikelen in kwestie verslag doen van een aanval door IS, van een gevangenenruil tussen IS en de peshmerga en van de vrijlating van IS-woordvoerders en van het feit dat zij tegen betaling met een ambulance vanuit Zakho naar Turkije werden gesmokkeld. Het is de Raad aldus niet duidelijk op welke wijze verzoeker zijn relaas meent te kunnen staven aan de hand van deze artikelen, die nergens de door hem geschetste problematiek in de luchthaven behandelen.

2.5.2. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden relaas, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet mag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten volledig ongemoeid laat zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Wat betreft de op 8 februari 2017 aan de Raad overgemaakte loonfiches voor de maanden november en december 2016 van verzoekers job in België als seizoenarbeider, dient er op gewezen dat deze stukken niet dienend zijn voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5.3. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van aan ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal heeft bij haar aanvullende nota van 1 februari 2017 de actualisering bijgebracht van de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*" van 18 mei 2016. Uit deze grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Sulaymaniyah in Noord-Irak te worden beoordeeld.

Uit de informatie bijgebracht door verwerende partij blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt. Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014 - begin 2015) opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Nog bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische autonome regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's. Naast de

blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie besluit de Raad dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt hierbij nog correct op *“Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”*

Met de loutere verwijzing naar de informatie vervat in het administratief dossier, waarin gewag wordt gemaakt van aanslagen en een vrijdelde aanslag in Sulaymanyah, die het onveiligheidsgevoel bij de burgers enorm hebben versterkt, en de stelling dat hem, gelet op de conflictsituatie, in geval van terugkeer naar Irak foltering of een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te wachten staat, brengt verzoeker geen afdoende, concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Noord-Irak door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Waar verzoeker vraagt om, in meest ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS